

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: O. A., narozený,
státní příslušnost Uzbekistán,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

Proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020 č. j. CPR-41408-3/ČJ-2019-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla změněna část rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

KRPA-341851-18/ČJ-2019-000022-SV ze dne 18. 10. 2019 tak, že nově počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně byla podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce uvádí, že dokazováním bylo zjištěno, že se dne 30. 9. 2019 dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu ohledně řešení své pobytové situace, kdy na území Evropské unie přicestoval dne 10. 7. 2019 na podkladě krátkodobého španělského víza s platností do 16. 7. 2019, které jej opravňovalo k 15dennímu vstupu, přičemž však na území EU pobýval nadále. Do ČR přicestoval za prací, kterou však nenalezl, jeho pobyt v EU proto ztratil opodstatnění a žalobce měl úmysl vycestovat. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dva roky.
3. Žalobce namítá, že právní úprava nenabízí rozlišení přesné hranice mezi postupy dle § 50a zákona o pobytu cizinců a § 119 téhož zákona, kdy aplikovaná právní kvalifikace vždy záleží na individuálních okolnostech. V dané věci bylo dokazováním zjištěno, že se žalobce dopustil cca dvouměsíčního neoprávněného pobytu, kdy překročil možnosti vízového oprávnění, což je v jeho případě přítěžující okolnost, zároveň však sám motivoval k zahájení správního řízení, spolupracoval se správním orgánem, přičemž jde zároveň o první porušení právních předpisů z jeho strany, kdy uvedené jsou naopak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce.
4. Podle žalobce správní orgány překročily rámec své diskreční pravomoci, pokud při poměřování polehčujících a přítěžujících okolností uvedly, že žalobci přítěžuje neoprávněný výkon práce. V této souvislosti žalobce rovněž namítá, že oba správní orgány uvádějí, že se žalobce dopouští výkonu nelegální práce, avšak takováto protiprávnost je podle žalobce samostatnou skutkovou podstatou dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, kdy předmětné řízení bylo vedeno s odkazem pouze na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce proto považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť je přesvědčen, že došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kdy mu nemůže přítěžovat okolnost, pro kterou není řízení vedeno. Nelze považovat úvahu k přiměřenosti rozhodnutí za souladnou se zákonem.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Z úředního záznamu ze dne 30. 9. 2019 vyplývá, že žalobce se téhož dne dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně. Jelikož nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval k pobytu, bylo zahájeno správní řízení. Do protokolu žalobce uvedl, že si ve vlasti vyřídil vízum, aby mohl navštívit Španělsko. Jeho skutečným cílem ale byla Česká republika, kde přijel 11. 7. 2019 a pracoval zde na stavbách. Uvedl, že je připraven vycestovat zpět do Uzbekistánu, je si vědom toho, že nyní v ČR pobývá neoprávněně a ví, že zde nemůže pracovat. Finanční prostředky na vycestování má. Je svobodný, bezdětný, v Uzbekistánu žije u rodičů, nemá tam žádné obtíže.

9. Dne 30. 9. 2019 bylo vydáno závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce zpět do Uzbekistánu je možné.
10. Dne 18. 10. 2019 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce jeden rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
11. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce sám potvrdil, že úmyslně neplnil účel uděleného víza, pokud jeho cílem byla ČR, kam přicestoval za prací, a skutečně pracoval, aniž by k tomu byl oprávněn. Žalobce se svou pobytovou situací sice rozhodl řešit a žádal o zahájení řízení o povinnosti opuštění území ČR. Ke správnímu orgánu se však dostavil až po zhruba dvou měsících neoprávněného pobytu, což je podle správního orgánu I. stupně značně dlouhá doba pro možnost vést uvedené řízení. Tvrzení, že se dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, proto správní orgán I. stupně vnímá jako účelové. Správní orgán I. stupně dále poukázal na to, že žalobce potvrdil, že věděl, že na území ČR pobývá neoprávněně, musel tedy vědět, že se dopouští protiprávního jednání, což pro něj může mít negativní důsledky. Správní orgán I. stupně přistoupil k uložení správního vyhoštění a uvedl, že je v obecném zájmu, aby byly dodržovány právní předpisy a na území ČR se zdržovali pouze cizinci, kteří k tomu mají příslušné oprávnění. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 9 As 5/2010-74 ze dne 22. 7. 2010) a uvedl, že preventivní podstata správního vyhoštění má význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat, a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území ČR a zakázat mu na jejím území pobyt i po určitou v rozhodnutí uvedenou dobu v budoucnu.
12. Správní orgán I. stupně má za to, že ze strany žalobce byla jednoznačně naplněna skutková podstata dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Zároveň neshledal, že by rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Ten nemá na území ČR žádné vazby, v Uzbekistánu naopak má rodiče a zázemí. Nebylo zjištěno nic, co by jeho vycestování mělo bránit. Žalobce na území ČR neoprávněně pobýval od 17. 7. 2019 do 30. 9. 2019, rozhodnutí je proto přiměřené. Správní vyhoštění v délce jeden rok bylo uloženo s ohledem na závažnost jeho neoprávněného pobytu, kdy na území ČR pobýval neoprávněně vědomě, zároveň bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti k tomu, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, avšak zároveň bylo též zohledněno, že žalobce na území ČR přicestoval s vědomím, že se dostane do nelegálního postavení.
13. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Uvedl, že podle něj rozhodnutí neadekvátně zohledňuje závažnost jeho jednání a individuální okolnosti případu. Pochází z chudé země, kdy ke spáchání uvedeného činu jej vedla tíživá osobní situace, nikoli neúcta k právnímu řádu ČR. Žalobce naopak přistoupil k situaci s respektem k policii a poskytoval plnou součinnost. Zvolené řešení podle žalobce neodpovídá jeho situaci, kdy má za to, že i s ohledem na jeho nedobrou osobní situaci se dostatečně poučil a uložené

správní vyhoštění ještě zbytečně prohloubí jeho již tak těžkou situaci, když bylo možné jít cestou aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců.

14. Žalovaný část výroku rozhodnutí změnil, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. K námitce, že rozhodnutí nedostatečně zohledňuje závažnost posuzovaného protiprávního jednání a individuální okolnosti daného případu, žalovaný uvedl, že dle skutkových zjištění žalobce sám vypověděl, že na území ČR po dobu dvou měsíců neoprávněně pobýval a vykonával práci, přičemž si byl zároveň vědom, že není oprávněn k pobytu, ani k výkonu práce. I vízum si opatřil s cílem najít si v ČR zaměstnání. Rozhodnutí o správním vyhoštění má samozřejmě podle žalovaného vždy jistý dopad na soukromý a rodinný život cizince, v daném případě se však žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně, a konstatoval, že se v tomto případě nejedná o zásah nijak nepřiměřený. Žalovaný jako důvodnou neshledal ani námitku ohledně toho, že Uzbekistán je chudým státem, jakož ani tíživou osobní situaci žalobce. Ani tato tvrzení, která žalovaný nezpochybňuje, nemohou nic změnit na tom, že byla ze strany žalobce naplněna příslušná skutková podstata. Na stranách 4 a 5 se žalovaný vypořádal s posouzením, zda rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Námitku, že nebyl zvážen postup podle §50a zákona o pobytu cizinců, považuje žalovaný za neopodstatněnou a uvedl, že jelikož žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu pro uložení správní vyhoštění, bylo mu také uloženo. Dobu v délce jednoho roku považuje žalovaný za odpovídající vzhledem k délce a závažnosti jednání žalobce, kdy bylo zároveň přihlédnuto k tomu, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, avšak zároveň též fakt, že se jednalo o protiprávní jednání vědomé. Stanovená doba odpovídá obvyklé praxi, jednalo se sice o první porušení právních předpisů žalobcem, avšak zároveň délka protiprávního jednání byla v řádu měsíců. Doba byla uložena v dolní hranici zákonného rozmezí, které činí 5 let.
15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „SŘS“).
16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho nařízení a soud též nepovažoval jeho nařízení za nutné.
17. Po posouzení žalobních námitek i obsahu správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“*
19. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního*

systému smluvních států až na 5 let, pobývali cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. “

20. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
21. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
22. Žalobce v žalobě namítá, že bylo na místě, aby žalovaný postupoval podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo nezbytné žalobci uložit správní vyhoštění. Poukázal na to, že žalovaný při posuzování individuálních okolností případu zohlednil zejména skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, ačkoli měl zohlednit i polehčující okolnosti, jako zejména fakt, že žalobce se sám dostavil ke správnímu orgánu a po celou dobu s ním spolupracoval a poskytoval mu součinnost.
23. Tvrzeň nepoměr mezi závažností jednání a uloženým správním vyhoštěním soud neshledal relevantní. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vzal v úvahu veškeré okolnosti daného případu, hodnotil jak přitěžující, tak i polehčující okolnosti. Rozhodnutí přitom není nikterak nepřiměřené a je řádně odůvodněno. Žádná z polehčujících okolností nic nemění na tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Soud připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitém v rozhodnutí stanovenou v budoucnu.“* Uložené správní vyhoštění není nepřiměřeně tvrdé, neboť zcela odpovídá zjištěným individuálním okolnostem případu.
24. Aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců je podmíněna mimo jiné tím, že ve věci nejsou shledány důvody pro zahájení správního řízení o správním vyhoštění. To však v případě žalobce neplatí. Žalobce se dne 30. 9. 2019 dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu I. stupně, aby řešil svou pobytovou situaci. Současně podal žádost o zahájení řízení o povinnosti opustit území ČR, kde uvedl, že na území ČR přijel ke konci července 2019 za účelem návštěvy přítele, který mu měl pomoci zde sehnat práci. Následně bylo zahájeno správní řízení. Při výslechu žalobce následně svou pobytovou historii upravil tak, že do ČR přijel již 11. 7. 2019, ve Španělsku byl předtím pouze jeden den a vízum si vyřizoval se záměrem jet do ČR za prací. V ČR následně dle svých tvrzení pracoval, vykonával zde konkrétně stavební práce.

25. Správní orgán I. stupně zohlednil při uložení správního vyhoštění předně délku a závažnost protiprávního jednání. Ve věci je nesporné, že platnost víza žalobci skončila dne 16. 7. 2019, následně tedy pobýval na území ČR neoprávněně do 30. 9. 2019, kdy se dostavil ke správnímu orgánu. Délka jeho neoprávněného pobytu byla tedy v každém případě minimálně dva měsíce. Základní předpoklad požadovaný zákonem pro uložení správního vyhoštění je proto naplněn. Přitěžující okolností bylo, že se jednalo o vědomé protiprávní jednání. Žalobce sám uvedl, že jeho záměr byl jet do ČR pracovat, ačkoli zároveň sdělil, si je vědom, že nebyl oprávněn ani k pobytu, ani k výkonu zaměstnání. Protiprávního jednání se tedy dopustil vědomě.
26. Pokud jde o skutečnost, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, soud se ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, že lze na toto jednání žalobce nahlížet i jako na účelové, neboť žalobce takto učinil až dva měsíce poté, co na území ČR neoprávněně pobýval. Přesto správní orgány i tuto okolnost zohlednily jako polehčující. Žalovaný k tomu doplnil, že se sice jednalo o první porušení právních předpisů žalobcem, avšak zároveň jeho neoprávněný pobyt byl v řádu měsíců.
27. Žalobce poukazuje dále na rozpor, kdy podle něj žalovaný sice zohlednil neoprávněný výkon práce žalobcem a uložil mu správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, ačkoli pro případ neoprávněného výkonu práce lze užít § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobce v žalobě pracuje s délkou správního vyhoštění dva roky, ačkoli správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v délce jeden rok.
28. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl toliko, že při stanovení doby 1 rok bylo přihlédnuto k závažnosti a délce neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, kde žalobce prokazatelně vědomě neoprávněně pobýval od 17. 7. 2019 do 30. 9. 2019. Žalovaný se s posouzením správního orgánu I. stupně ztotožnil a uvedl, že správní orgán I. stupně správně přihlédl k tomu, že se k němu žalobce dobrovolně dostavil, zároveň však rovněž zohlednil, že se jednalo o vědomé jednání. Jednalo se o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, neoprávněně však v ČR pobýval v řádu měsíců, nikoli dnů. Doba v délce jednoho roku podle žalovaného zcela odpovídá všem zjištěným okolnostem, správní orgán I. stupně ji uložil na zcela dolní hranici zákonného rozpětí.
29. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by žalovaný pro stanovení délky správního vyhoštění zohlednil neoprávněný výkon práce žalobcem. Žalobce tuto skutečnost předně sám uvedl do protokolu při výslechu a v odůvodnění obou rozhodnutí je zmíněna, avšak neměla vliv na stanovení délky správního vyhoštění. Soud k tomu podotýká, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku, kdy maximální doba, kterou bylo možné mu uložit, činila 5 let. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 rok se tak pohybuje v zákonem stanovené maximální době, kdy činí její jednu pětinu.
30. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 14. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce